

RECAST

RECAST
13 SAMTIDSKUNSTNERE UDFORDRER
KØBENHAVNS UNIVERSITETS MONUMENTTRADITION

*Anne-Mette Schultz, benandsebastian, Elisabeth Toubro, Henriette Heise, Ida Kvetny,
Jeannette Ehlers, Jóhan Martin Christiansen, Julie Edel Hardenberg, Lea Guldditte Hestelund,
Lea Porsager, Maria Nørholm Ramouk, Nanna Debois Buhl, Noah Umur Kanber*

Denne udstilling er skabt i anledning af Københavns Universitets markering af 150-året for kvinders adgang til de lange, videregående uddannelser. Vi bruger jubilæet som anledning til at udfordre universitetets tradition for at bruge kunst til at mindes og skrive sin historie. Kunstsamlingens mere end 130 portrætbuster hylder primært hvide mandlige forskere. Med *RECAST* inviterer vi 13 samtidskunstnere til at skabe andre og nye forestillinger om forskning og vidensdeling i Københavns Universitetsbibliotek Fiolstræde.

Siden grundlæggelsen i 1479 har buster af fremragende forskere understøttet en forestilling om forskning som båret af individuelle enere. Kvinders adgang til uddannelserne i 1875 ændrede ikke grundlæggende på en akademisk kultur, der har været formet af en snæver elites idealer. Når man bevæger sig blandt busterner af mænd på campus, kan man stadig få fornemmelsen af, at man må omstøbe sig selv for at passe ind.

Men nutidens universitet skal være for alle. Med hjælp fra 13 samtidskunstnere søger vi at transformere det gamle universitetsbibliotek fra et elitært læringsrum til et mangfoldigt fællesskabsrum. Her slår bustens individualistiske fokus ikke længere til som erindringsform. De nye kunstneriske greb giver plads til den kropslige og sociale mangfoldighed, der danner grundlag for inkluderende læringsrum, hvor viden kan deles og udvikles.

Kunstnerne indtager hver deres læsesalsniche og skaber interventioner med værker i forskellige størrelser og medier, der hacker universitetets arkitektur og åbner for nye forestillinger om viden – som noget, der samler og løfter snarere end adskiller og udskiller.

Vi håber, at udstillingens kunstværker kan bidrage til at omforme universitetets historie og akademiske kultur, så den bedre favner og skaber gode rammer for de mennesker, der skal forme fremtidens videnssamfund.

Amalie Skovmøller, Ida Højgaard Thjømmøe
og Mathias Danbolt, kuratorer.

Public Bust Retirement Index (2025)

Pulverlakeret stål, lysstofrør, gennemsigtig folie, buster i marmor og gips

The One and the Many (2014)

Teak, messing, glas

Københavns Universitets omfattende samling af buster, der portrætterer mandlige forskere, står i dag spredt på gange og i mødelokaler – ofte uden viden om, hvem de forestiller, hvem der har rejst dem, eller hvilken funktion de oprindeligt var tiltænkt. Med *Public Bust Retirement Index* har benandsebastian midlertidigt samlet over 40 buster fra forskellige campusområder i en installation, der danner ramme for en kollektiv og kritisk vurdering: Er tiden inde til, at nogle af disse monumenter går på pension – og hvordan kan vi føre denne samtale på en nuanceret måde?

Opstillet på specialbyggede tribuner og badet i grønt lys fremstår busternerne som en ophobet masse snarere end som individuelle portrætter. Det er denne mandsdominerede erindringskultur, benandsebastian ønsker at fremvise og problematisere. Under udstillingen danner installationen ramme om et tribunal, hvor busternes parathed til at pensioneres fra det offentlige rum vurderes ud fra en indeksbaseret formel om værdi og betydning, udviklet af kunstnerne i dialog med forskellige fagfolk.

Samtidig vises værket *The One and the Many* (2014) som en del af installationen. Værket adresserer samlingers logik og de hierarkier, der skabes gennem udvælgelse og forglemmelse. Sammen peger værkerne på, hvordan samlinger og monumenter både afspejler og opretholder sociale magtstrukturer – og stiller spørgsmålet: Hvem husker vi, og hvem må vige pladsen?

benandsebastian (Ben Clement, f. 1981; Sebastian de la Cour, f. 1980) er en dansk-britisk kunstnerduo baseret i København og Berlin. Deres praksis kredser om det fravær og de mangler og fejl, der findes i vores institutionelle systemer og kollektive fortællinger. Gennem skulptur, installation og offentlige kunstværker undersøger de forskellige huller i vores viden – som tabte genstande, ufærdige genstande eller udeladte historier – samt hvordan disse huller er med til at forme vores forståelse af identitet, ansvar og tilhørsforhold. Duoen arbejder ofte stedsspecifikt, som set i deres offentlige kunstprojekt *Tavse Parter* til Retten i Aarhus (2021), ledsaget af publikationen og audioværket *Silent Parties* (2023). De er uddannede arkitekter fra Cambridge University, Kunstakademiets Arkitektskole og The Bartlett School of Architecture. De har udstillet på bl.a. MAPS (Køge, 2023), Sophienholm (Kgs. Lyngby, 2022), MAK Center (Los Angeles, 2021), 21C Museum of Contemporary Art (Kanazawa, 2020) og Den Frie (København, 2018).

We're Magic We're Real #1 (2020)

Hår, sokkel

En tom, hvid sokkel vokser op fra et hav af mørkt, krøllet hår i nuancer af sort og brun, indsamlet fra frisørsaloner med speciale i afrofrisurer. I bibliotekets gamle læsesal rejser dette spænd mellem fravær og nærvær spørgsmål om, hvem der har fået plads i videnskabens historieskrivning – og hvem der er blevet udeladt.

Videnskaben er bygget op af generationer af forskere, der står på skuldrene af dem, der kom før. Med sirlige referencesystemer har de skabt et akademisk erindringsystem, der konstant henviser tilbage til sig selv – og som tager fysisk form i universitetets bustetradition, hvor udvalgte enere monumentaliseres som videnskabens ansigter. *We're Magic, We're Real #1* udstiller effekterne af denne lukkede, cirkulære logik, hvor et mindretal af hvide, mandlige forskere gennem århundreder har defineret rammerne for viden, sandhed og historie. Soklen, der kunne have båret en buste af fortidens forskere, står tom – som en tavs påmindelse om dem, der aldrig fik adgang, og om al den viden, der er blevet marginaliseret eller glemt. Samtidig kan tomrummet læses som en invitation til at erindre videnskabens historie på andre måder.

Mens busterne peger mod individualitet, står håret som et kollektivt billede på fællesskab, kropsbundne traditioner og alternative historier, der flettes og væves ind i hinanden.

Jeannette Ehlers (f. 1973) er en dansk-trinidadisk kunstner, bosat i København. Hun arbejder hovedsageligt i krydsfeltet mellem fotografi, video, installation, skulptur og performance. Det primære udgangspunkt for hendes kunstneriske praksis er tematikker, som omhandler identitet, repræsentation og historieskrivning, ofte med udgangspunkt i dekoloniale fortællinger. Ehlers værker forener ofte det historiske, kollektive og oprørske med det familiære, kropslige og poetiske. Hun insisterer på muligheden for at myndiggøre og helbrede gennem kunsten, blandt andet ved at ære arven efter modstanden i den afrikanske diaspora. Ehlers er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, hvor hun i dag også er ph.d.-stipendiat i samarbejde med Københavns Universitet. Hun er medskaber af det offentlige monument *I Am Queen Mary* (2018) og har bidraget til flere monumentprojekter i London, Braunschweig og Berlin. Blandt hendes seneste udstillinger er *Louisiana* (Humblebæk, 2025), *MAAT* (Lissabon, 2024), *PAMM* (Miami, 2024), *Prospect.6* (New Orleans, 2024-25) og *Kunsthall Charlottenborg* (København, 2022).

SMUKKE DUKKE & HR. KLOGE ÅGE (2025)

Bronze, guld, keramik, glasur

Den skinnende buste af keramik og guld har to sider: Den ene viser Medusa, den anden den danske retsmediciner Jørn Simonsen (1933-2018). En kvinde, hvis kraft blev opfattet som dødelig, og en mand, hvis banebrydende obduktionsarbejde har bidraget til opklaringen af en række forbrydelser.

De fleste kender Medusa som det frygtede væsen fra græsk mytologi – med slangehår og et blik, der forvandlede alt levende til sten. Men oprindeligt var hun en præstinde i Athenas tempel. Efter at være blevet voldtaget af havguden Poseidon krævede Medusa retfærdighed. I stedet for oprejsning straffede Athena hende: Hendes hår blev til slanger, hendes blik dødeligt. Forvist til en ø blev hun dræbt af Perseus, som gjorde hendes afhuggede hoved til et trofæ og et våben.

I sit værk udfordrer Kanber Medusa-fortællingen, hvor frygten for hendes monstrøsitet har skjult de historier, vi skammer os over. Her smelter den retfærdighedssøgende kvinde sammen med forskeren, hvis arbejde har været med til at kaste lys over forbrydelser som den, hun selv blev offer for.

Noah Umur Kanber (f. 1991) er en dansk-tyrkisk kunstner bosat i København. Hendes praksis udspiller sig i krydsfeltet mellem det intime og politiske, hvor kroppen ofte fungerer som både medie og budskab. Gennem skulptur, performance og installation undersøger hun temaer som identitet, queer, migration og institutionalisering med fokus på det at eksistere i mellemrummene - som transperson, som 'monstrøs', som minoritet, som kunstner. Hendes værker adresserer en søgen efter at blive set og hørt i systemer, der ofte er blinde for kompleksiteten i hendes eksistens. Ved at tage afsæt i personlige traumer og udstille det skrøbelige, vrede og smukke skabes et kollektivt rum for empati og modstand. Kunsten bliver en insisterende gestus, hvor de usynlige og marginaliserede gives en stemme. Kanber har en BFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og har udstillet på Nikolaj Kunsthall (København, 2024), Kunsthall Charlottenborg (København, 2024), Frederiksborg Slot (Hillerød, 2024) og Nivågaard Malerisamling (Nivå, 2024).

Selvportræt som bord (2025)

Valnøddetræ

I midten af det ovale bord rejser sig tre runde former – en gravid mave og et par bryster. De bløde, bølgede linjer bryder med bordets overflade, hvis mørke, rødbrune valnød, spejler det træ, der pryder det historiske universitetsbibliotek. Materialvalget forbinder bordet til stedets historie og til de generationer af forskere, der gennem årene har arbejdet i bibliotekets læsesale.

Indtil 1875 havde kvinder ikke adgang til universitetet; læsesalene var forbeholdt mænd. Den gravide krop, der presser sig frem, peger på dette historiske fravær – og på, at mange talentfulde kvinder stadig fravælger (eller fravælges i) en akademisk karriere, hvor familieliv ofte fremstår som et bump på vejen.

Med dette værk har Guldditte Hestelund skabt et arbejdsbord, hvor kollektivitet og omsorg er ufravigelige grundsten. I en akademisk kultur præget af konkurrence og usikkerhed synes værket at spørge: Hvilke kroppe, og hvilke nye former for viden, kunne finde plads ved bordet, hvis vi lod fællesskab og andre tilgange til tid forme vores forståelse af arbejde?

Lea Guldditte Hestelund (f. 1983) er en dansk kunstner, der arbejder i krydsfeltet mellem skulptur, installation og tværfaglige samarbejder, hvor den skulpturelle krop også kan tage form som litteratur, duft eller musik. Gennem en vedvarende kritik af vestlige idealer for krop og køn har hun over det seneste årti introduceret den omsorgsfulde og sårbare krop i hendes værker - en krop, ofte marginaliseret i den klassiske skulpturtradition, som Hestelund på sin egen måde fornyer og udfordrer. Moderskab og oplevelser af kropslig monstrøsitet og forbundethed fungerer nu som nye linser til at undersøge kroppen som en kulturel konfliktzone. Hestelund er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og Kunstakademiet i Düsseldorf. Hun arbejder i øjeblikket på et stort offentligt kunstværk til Køge Universitetshospital (2027). Blandt hendes seneste udstillinger er FRAC SUD (Marseille, 2024), Aldea (Bergen, 2022), Art Sonje Center (Seoul, 2021), ARoS (Aarhus, 2019) og O-Overgaden (København, 2018).

Tak til Poul Johansen Fonden og Statens Kunstfond for økonomisk støtte og BACD Studio for produktionen.

Crush (2025)

Gips, grønt pigment, rionet, armeringsnet, kamstål, brugte parykker

Crush er en stedsspecifik skulptur, støbt direkte på gulvet i det gamle universitetsbibliotek. Værket fremstår som kastet ind i rummet, omgivet af gipsstøv og knækkede materialer, der vidner om en intens og fysisk skabelsesproces. Gipsen trækker tråde til den klassiske skulpturtradition, mens den grønne tone, armeringsjern, glasfiberet og plastikstrips peger mod industrielle byggematerialer og midlertidige konstruktioner.

Christiansens skulptur fungerer som en modvægt til bibliotekets ordnede reoler. Værkets flader gennembydes af en jernstang, der holder det spændt åbent – en dobbeltbevægelse af skabelse og ødelæggelse. *Crush* viderefører hans udforskning af gips som materiale og afstøbningsmedie. Som i flere af hans tidligere værker rummer skulpturen spor og aftryk fra levet liv i samfundets margin – her markeret af brugte parykker fra Københavns dragscene.

Christiansens skulpturer står som vidnesbyrd om kroppens fravær og tilstedeværelse – de antyder, at selv det mest solide kan være skrøbeligt, og at selv det marginale kan bære monumentale spor.

Jóhan Martin Christiansen (f. 1987) er en færøsk billedkunstner bosat i København. Hans praksis spænder over en række medier som installation, gipsrelief, grafik og video og udforsker spørgsmål relateret til materialitet: hvordan håndterer vi et materiale, og hvordan håndteres materialer inden for en specifik kontekst - fysisk, følelsesmæssigt og filosofisk? Hans værker rummer ofte små betydningsfulde detaljer, både i valg af materialer, titel og form, som refererer til emner som landskab, hjem/hjemløshed, sprog og oversættelse, queer krop, barokken, popmusik, historiske begivenheder m.m.. Christiansen er uddannet fra Konsthögskolan i Malmö og har siden gennemført det tværfaglige kursus Of Public Interest ved Kungl. Konsthögskolan i Stockholm. I 2023 grundlagde han det kunstnerdrevne projektrum Bonne Espérance. Han har senest udstillet på blandt andet Kongegaarden (Korsør, 2024), Kohta (Helsinki, 2024), Nordatlantens Brygge (København, 2020-21) og Møstings Hus (København, 2020).

Sunrise – JVMH (2025)
Vævning, nylon, bomuld, metal

Sunrise – JVMH hylder og mindes astronomen Julie Marie Vinter Hansen (1890–1960), den første kvinde med en mag.scient i astronomi fra Københavns Universitet. Da kvinder i 1921 fik lige adgang til offentlige stillinger, blev hun den første kvindelige akademiker i en fast stilling ved institutionen.

Som studerende arbejdede Vinter Hansen som “computer” – datidens betegnelse for en beregner – ved universitetets observatorium. Senere beregnede hun blandt andet kometen Comas Solas’ bane, og hendes arbejde opnåede international anerkendelse. Hun var desuden aktiv i dansk kvindebevægelse og engageret i ligestillings spørgsmål.

Værket er vævet i industrielle materialer som muresnor og metalbånd og tager afsæt i et stråleformet Sunrise-mønster fra 1800-tallet, viderebearbejdet af Nanna Debois Buhl med data fra Vinter Hansens astronomiske beregninger. På den måde smelter håndarbejde og matematik, mønster og data sammen i ét fælles monument, der forbinder Vinter Hansens videnskabelige arv med nutidens spørgsmål om synlighed, viden og hierarkier.

Nanna Debois Buhl (f. 1975) er en dansk billedkunstner bosat i København. Kendetegnende for Buhls billedkunstneriske praksis er at hun kombinerer kunstnerisk eksperimenteren med videnskabelig forskning, og trækker forbindelser på tværs af tid, skala og medier. Hendes værker manifesterer sig som fotografier, vævninger, installationer, film, algoritmebaserede værker, kunstnerbøger og værker i det offentlige rum. Et gennemgående fokus er undersøgelsen af historisk og kulturel viden og arv, og de forhold og fortællinger som knytter sig hertil – hvordan historier konstrueres, og hvilken betydning de får for individ og fællesskab. Buhl har en praksisbaseret PhD fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og Københavns Universitet (2024), er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og har deltaget i Whitney Independent Study Program i New York. Hendes seneste og kommende udstillinger inkluderer MUNCH (Oslo, 2025), Copenhagen Contemporary (København, 2025), Kunsthal Aarhus (Aarhus, 2024), Hasselblad Center (Göteborg, 2024), Louisiana (Humblebæk, 2021), og Fotografisk Center (København, 2020).

I.L. Persona – 3 livsfaser (2025)
Fiberbeton, fotografi på stof, træ, to buste fra universitetets samling

I 2017 opførte Københavns Universitet et monument over seismologen og geofysikeren Inge Lehmann (1888–1993) foran biblioteksbygningen på Frue Plads. Elisabeth Toubros værk markerede en milepæl som et af institutionens første monumenter over en kvindelig forsker – i skarp kontrast til universitetets samling på over 130 buste af mænd. Toubros skulptur rettede fokus mod Lehmanns banebrydende opdagelse af jordens indre kerne – en bedrift, der revolutionerede forståelsen af planetens indre og jordskælv. Fravalget af det naturalistiske busteformat og formgivning af Lehmanns tænkning, snarere end hendes krop, vakte dengang stor debat.

I *I.L. Persona – 3 livsfaser* vender Toubro tilbage til Lehmann, nu med fokus på mennesket bag bedriften. Igen udfordrer hun den klassiske bustetradition ved at fremstille Lehmann i tre stadier af livet: som ung, midaldrende, samt ældre og hæderkronet. De tre portrætter forbindes af en stor, fælles hjerne – intellektet – som forbinder mennesket gennem livets overgange og kropslige forandringer.

Modsat busterne, der fremstiller mænd i deres autoritative velmagtsdage, viser Toubro Lehmann som et menneske i bevægelse – præget af livets overgange: fra usynlighed til ophøjethed, og videre til forgængelighed. Overfor Lehmann står to buste af mænd fra universitetets samling og møder hendes blik. I stedet for at hylde én form for styrke åbner værket for en mere kompleks og sårbar fortælling om, hvad det vil sige at være et vidende menneske.

Elisabeth Toubro (f. 1956) er født i Nuuk, Kalaallit Nunaat/Grønland, og bosat i København. Erfaringen af det grønlandske landskabs vidder og oplevelsen af at være fremmed, uanset hvilken kontekst man er i, er gennemgående i hendes værker, der bevæger sig mellem skulptur, installation, fotografi og kunst i det offentlige rum. Toubros praksis tager afsæt i postmoderne idéstrømme fra 1980'erne og kredser om metamorfose, transformation og fortælling. Hun arbejder i spændingsfeltet mellem eksperiment og konvention, hvor skiftende perspektiver og stedsspecifikke afsæt danner grundlag for refleksion over kultur og identitet. Toubro er uddannet fra Kunstakademiet i København og har udstillet bredt i Danmark og internationalt. Seneste udstillinger inkluderer Galerie Mikael Andersen (København, 2023), Grønningen (2023 og 2021), Fuglsang Kunstmuseum (Toreby, 2022), Kvindemuseet (Aarhus, 2019) og Den Frie (København, 2019).

Morfologisk liv (2024)
Menneskehår og afhåret kalveskind

Walk in my (black) shoes (2024)
Ruskind og menneskehår

Walk in my (green) shoes (2024)
Ruskind og menneskehår

Walk in my (white) shoes (2024)
Ruskind og menneskehår

Et frodigt, organisk væsen har slået sig ned i en have. Fra dets udefinerlige, kropslige overflade hænger totter af lyst og sort hår – på én gang naturligt og abjekt. *Morfologisk liv* rummer en kropslighed, der unddrager sig klassifikation i en verden af faste kategorier, og alligevel har det fundet sin plads på bibliotekets græsbelagte gulv – upåvirket af vores tilstedeværelse. Vover man at træde ind?

Diskret i rummet findes også Hardenbergs tre værker *Walk in my (black) shoes*, *Walk in my (white) shoes* og *Walk in my (green) shoes*. De inviterer til at “gå i en andens sko” – en opfordring til at træde ud af sin egen position og ind i det ukendte. Hvad sker der, når man indtager en andens plads – og hvor fører den én hen?

Julie Edel Hardenberg (f. 1971) er født og opvokset i Nuuk, Kalaallit Nunaat/Grønland. Hun er uddannet billedkunstner i Finland, Norge, England og har efterfølgende en MA i kunstteori og formidling fra Det Kongelige Danske Kunstakademi. Siden 2022 har hun arbejdet med det praksisbaserede ph.d.-projekt “Mellem magt og afmagt – det af/koloniserede sind” ved Det Kongelige Danske Kunstakademi og Københavns Universitet, der undersøger, hvordan kolonialismen ikke bare har transformeret de geografiske steders historie, men også de kroppe, der bebor stederne i dag. Igennem de sidste tre årtier har hun arbejdet med temaer omkring identitet og koloniale forhold. Som flersproget og med rødder i både Inuit og Nordisk kultur, har hun undersøgt det modsætningsfyldte forhold der eksisterer mellem Danmark og Kalaallit Nunaat – ikke mindst de økonomiske og sociale afhængighedsforhold der eksisterer imellem de to kulturer og dets indvirkning på kalaallit. Hardenberg har senest udstillet på The New York Public Library (New York, 2024), Museum of Contemporary Native Arts (Santa Fe, 2024) Nuuk Kunstmuseum (Nuuk, 2023) og Kunsthal Charlottenborg (København, 2022).

Drop by Drop, the River Rises
(*Nkta b nkta, tayhml lwad*)
نقطة بنقطة تيجمل الواد
(2025)

Regnvand, indigo, vau, valnød, kraprod, kasserede tekstiler, madrasser, fotoprint på banner

Drop by Drop... er en installation bestående af plantefarvede, væghængte tekstiler og mobile siddeelementer. Farvepaletten spænder over grønne, blå og orange nuancer, der refererer til håb, retfærdighed og (natur)ressourcer. Værkets tekstiler er monteret, så nogle kan trækkes ud og danne en teltlignende struktur, der fysisk udvider og omformer bibliotekets monumentale arkitektur. Her inviteres publikum ind til at deltage i særlige events og samtaler i løbet af udstillingsperioden.

På tekstilerne ses værkets arabiske titel samt en cirkulær bålplads, der refererer til en tærskelplads på Ramouks familiegrund i Marokko, hvor man tidligere tærskede korn, og hvor mennesker samledes. Bålet har historisk fungeret som et samlingspunkt i nomadiske samfund – steder, hvor mundtlig vidensdeling har været livsnødvendig, og hvor skrevne arkiver kun har eksisteret i begrænset omfang.

Med værket skaber Ramouk et midlertidigt og alternativt rum, der giver plads for kollektiv viden og følelsen af tryghed i fællesskaber. Værket fungerer som en form for transformativ, mobil arkitektur – et greb, der går igen i Ramouks praksis – og som forskyder bibliotekets rumlige orden. Ved at fjerne bøgerne fra hylderne og installere bløde, farvede tekstiler peger hun på vidensdeling som noget kropsligt, relationelt og fællesskabsbåret. *Drop by Drop...* inviterer til samtale om, hvem der har adgang til viden, og hvordan vi overhovedet registrerer og viderefører den med omsorg.

Maria Nørholm Ramouk (f. 1991) er billedkunstner med base i Sydsjælland. Hendes praksis tager afsæt i hendes amazigh/danske ophav og udfolder sig i krydsfeltet mellem kunst, arkiv, migration og fællesskabsstrukturer. Med fokus på materialitet, hukommelse og social transformation undersøger hun, hvordan socioøkonomiske kontekster og sociokulturel arv former muligheder for deltagelse og tilhørsforhold. Generøsitet, tillid, kollektivitet og behovet for tryghed i fællesskaber er gennemgående temaer i hendes arbejde og folder sig ud i performative og rumlige værker, der ofte tager form af transformativ mobil arkitektur. Ramouk har blandt andet skabt stedsspecifikke teltinstallationer til Roskilde Festival (2023) og Kultur mødet Mors (2024), hvor teltet fungerer som ramme for udveksling af andre kunstneriske bidrag og samtaler. Hun er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og har udstillet på bl.a. Hosting Lands (flere lokationer i Danmark, 2025), Rønnebæksholm (Næstved, 2022) og Astrid Noacks Atelier (København, 2022).

Tak til Statens Kunstfond, Gabriel og Elis Danmark for støtte til produktionen

Cu^{nt}-Splice Cot (2025)

Aluminium, reb, tekst

KLIT Model (2025)

Egetræ, brev

Lea Porsagers kunstneriske forskning har længe undersøgt kvantefysikkens spirituelle dimensioner gennem feministiske perspektiver. I *Cu^{nt}-Splice Cot* tager hun udgangspunkt i begrebet “cunt-splice” – det oprindelige navn for en særlig type rebknude i kvantefysikken – og omsætter det til en skulpturel seng og et tekstværk. Værket fletter hendes undersøgelser af kvantefysik og tantrisk spiritualitet sammen i en fysisk form, der både refererer til knuden og til kroppens sanselige, sårbare dimensioner.

På en af bibliotekets hylder står *KLIT Model*, en miniatureudgave af Porsagers storslåede landskabsværk *KLIT* i Odense. Modellen giver publikum adgang til et stort offentligt kunstprojekt, der ellers kun kan opleves i landskabet, og inviterer til at reflektere over forholdet mellem det monumentale og det intime, det videnskabelige og det sanselige. Værket ledsages af en tekst i brevform til filosofen Catherine Malabou, hvor Porsager reflekterer over klitoris som et anarkistisk organ – ustyrligt og udvisket i filosofiens historie.

Installationen aktiverer samtidig bibliotekets rum, hvor hylderne stadig rummer tyske gynækologiske tidsskrifter – et vidnesbyrd om, at kvindens krop har været objekt for viden længe før, hun selv kunne sætte en bog på hylden. Med *Cu^{nt}-Splice Cot* og *KLIT Model* peger Porsager på den ofte oversete rolle, kvinder og kunstnere har spillet i at forme både viden og monumenter.

Lea Porsager (f. 1981) er en dansk billedkunstner med base i København. Hendes praksis udfolder sig i krydsfeltet mellem kvantefysik, tantriske traditioner og feministisk teori, og bevæger sig mellem skulptur, film og tekst. Med en fabulerende, legende og materialebåren tilgang undersøger hun komplekse relationer mellem krop, energi og viden. Porsager er i dag postdoc ved Det Kongelige Danske Kunstakademi og har tidligere gennem sin forskning været tilknyttet Arts at CERN. Hun har en ph.d. fra Konsthögskolan i Malmö og Lunds Universitet, og er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og Städelschule i Frankfurt am Main. Hun arbejder aktuelt på offentlige kunstprojekter i Danmark, Norge og Sverige, og står bag det stedspecifikke mindesmærke *Gravitational Ripples* (Stockholm, 2018), skabt til minde om de svenske ofre for tsunamien i 2004. Hun har haft soloudstillinger på Kunsthall Charlottenborg (København, 2021) og Moderna Museet (Stockholm, 2020), samt deltaget i Istanbul Biennalen (2015) og dOCUMENTA (13).

PATCH (2025)

3D-print, mixed media, digitalt tryk på transparente tekstiler, AR

Den klassiske buste fremhæver hovedet som det eneste vigtige – en fysisk hyldest til intellektet og ideen om det ophøjede individ. Men viden er uløseligt knyttet til kroppe, der føler, sanser og samhandler. Det er denne kollektive, sansende krop, der er på spil i Ida Kvetnys *PATCH*.

Med udgangspunkt i en buste af Ludvig Holberg (1684–1754) har Kvetny modelleret en dobbeltsidet figur i VR og givet den fysisk form som en frit svævende, 3D-printet skulptur. *Holbot 0.1* er ikke et traditionelt portræt, men et ornamenteret, abstrakt væsen. Han har fået digitale søstre – Holbotterne – der kan opleves via AR og som fragmenter trykt på transparente tekstiler, som beskueren må passere for at træde ind i værket.

De fysiske og digitale skulpturer trækker tråde til Holbergs *Niels Klims Underjordiske Rejse* (1741). I denne satiriske fortælling styrter Niels Klim ned gennem jordens lag og opdager en verden vendt på hovedet: Kvinder regerer, træer taler, og det velkendte bliver til noget fremmed og ubegribeligt. På samme måde fungerer Holbergs buste hos Kvetny som en portal til et alternativt univers.

Værkets titel *PATCH* henviser både til software og til lapper af stof, man føjer til for at reparere eller mærke, hvor noget er brudt. Her bliver patchen en indgang til nye måder at tænke på: Er viden kun det, der giver systemet orden – eller kan den spire i det skæve, det glitchende og det uventede?

Ida Kvetny (f. 1980) er en dansk, tværdisciplinær billedkunstner med base i København. Hendes praksis kombinerer klassiske kunstformer som maleri og skulptur med digitale teknologier som VR, AR og AI, hvor eksperimenterende billedannelser og intuitive processer smelter sammen i komplekse, sanselige universer. Det ubevidste er et privilegeret rum i Kvetnys arbejde, idet hun lader sin intuitive tilgang til billedskabelse udforske områder, der ofte er utilgængelige for det rationelle sind. Hendes proces er eksperimentel, hvilket resulterer i lagdelte kunstværker, der inviterer beskueren med på en cyberfeministisk rejse, hvor decentralisering, hacking og introspektion står centralt. Kvetny er uddannet fra Edinburgh College of Art og Central Saint Martins College of Art and Design i London samt har siden gennemført Norfolk-programmet ved Yale University. Hun har udstillet bredt i Danmark og internationalt, herunder på Centre Pompidou (Málaga, 2024), Statens Museum for Kunst (København, 2022), Nikolaj Kunsthal (København, 2022) og ARoS (Aarhus, 2021).

Real Chairs (2024)
Kanalplast, avispapir, maling

Skuffe (2020/2025)
Inkjet print monteret på pap

Papirsnor (2025)
Papirsnor

Hvordan former undervisningsrummet den undervisning, der finder sted? Hvordan præger arkitekturens rammer – bord, stole, indretning, vinduer, lys – orienteringen til de kroppe, der skal åbne sig for ny viden sammen? Henriette Heise og Anne-Mette Schultz har begge arbejdet som undervisere på kunstakademier og forberedende kunstskoler.

Heises *Skuffe* er et fotografi taget nede i kunstnerens kontorbordsskuffe kort efter hun begyndte at undervise på Kunstakademiet i København. Et opbevaringssted for dokumenter og arbejdspapirer. I opskaleret form, fremstår skuffen snarere som en åben scene, der antyder muligheden for at gøre ting anderledes.

Schultz *Real Chairs* består af smalle, ranke stole, der på afstand kan ligne metal. Ved nærmere eftersyn afsløres de som pap og avispapir, malet grå og samlet med limpistol. Den stærke fremtoning skjuler en skrøbelighed: stolene vil kollapse under den mindste vægt.

Til udstillingen har Schultz og Heise skabt det fælles værk *Papirsnor* – et flettet net, der både fremstår som en meditativ aktivitet og som et billede på betydningen af separatistisk organisering inden for det større undervisningsmaskineri. Deres praksis undersøger, hvordan politik og hierarki allerede er til stede i rummet, før undervisningen overhovedet begynder. Hvordan forstår og omformer vi de strukturer, vi underviser og lærer i?

Anne-Mette Schultz (f. 1983) og Henriette Heise er begge billedkunstnere med base i København. De kender hinanden fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, hvor Schultz var studerende og Heise underviser. Siden har de fulgt med i hinandens arbejde, og selvom deres praksisser er etableret på forskellige tidspunkter, har de haft parallelle forløb. En fællesnævner er deres engagement i undervisningssituationer og de institutioner, der former dem.

Schultz har sammen med Signe Frederiksen udgivet *AT LÆRE - AT GØRE (2024)*, en samling tekster om kunstnerisk uddannelse og pædagogik, og *Great is the Power of the Name (2023)*, refleksioner over kunstnerrollen og forholdet til autoritet. Schultz er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi og har udstillet på bl.a. Vejen Kunstmuseum (Vejen, 2024), die raum (Berlin, 2024) og SIMIAN (København, 2023).

Heise har været med til at grundlægge og drive flere samarbejdsprojekter: *The Info Centre* i London, *Det Frie Universitet i København (2001–07)*, og senest *The Studio Whisperer's Office*, en udstillingsrække om kunstnerens rolle som underviser. Heises praksis kombinerer samarbejde med en mere indadvendt, atelierbaseret tilgang som kredser om at genoplive og værdsætte det, der ellers erklæres skjult, ubrugeligt eller uinteressant – som en del af en plausibel fremtid.

RECAST
13 samtidskunstnere udfordrer
Københavns Universitets monumenttradition

28. august - 29. november 2025

Københavns Universitetsbibliotek
Fiolstræde
Fiolstræde 1
1171 København K
Danmark

Kunstnere:
Anne-Mette Schultz
benandsebastian
Elisabeth Toubro
Henriette Heise
Ida Kvetny
Jeannette Ehlers
Jóhan Martin Christiansen
Julie Edel Hardenberg
Lea Guldditte Hestelund
Lea Porsager
Maria Nørholm Ramouk
Nanna Debois Buhl
Noah Umur Kanber

Kuratorer:
Amalie Skovmøller
Ida Højgaard Thjømøe
Mathias Danbolt

Projektleder: Christian Hagen Thomasen
Arrangementsansvarlig: Anders Holbæk Jespersen
Producent: Karl Eivind Jørgensen
Udstillingsteknikker: Dagmar Moldovanu
Udstillingsassistent: Emilie Boye Larsen
Kunstansvarlig (Københavns Universitet): Mette Aagaard Jarrum

Oversætter: Nils Bloch-Sørensen
Grafisk design: Wrong Studio
Tryk: Eks-Skolens Design & Tryk

Tak til alle afdelinger på Københavns Universitet, der har bidraget med og udlånt deres buster til udstillingen.

Tak for økonomisk støtte til:
Ny Carlsbergfondet
15. Juni Fonden
Augustinus Fonden
Statens Kunstfond
Knud Højgaards Fond
Aage og Johanne Louise Hansens Fond

NY
CARLSBERG
FONDET
NEW CARLSBERG FOUNDATION

KNUD HØJGAARDS FOND

Udstillingen er en del af forskningsprojektet Moving Monuments, finansieret af Novo Nordisk Fonden.

RECAST indgår i Københavns Universitets jubilæumsprogram, der fejrer 150-året for kvinders adgang til universitetet.

novo nordisk
fonden

